

[Guldberg.]

den tekniske rationalisering forsvinder i, at man laver arbejderne så store, at der ingen konkurrence er blevet om dem, så slutresultatet alligevel ikke blev det, man havde tentet. Det tyder på, at der skal en passende blanding til.

Jeg vil heller ikke ensidigt sige — og det har jeg aldrig sagt — at man ikke kan lave f. eks. socialt boligbyggeri uden licitation. Men jeg vil gerne sige — og det er grunden til, at jeg stadig vender tilbage til dette spørgsmål — at forudsætningen for, at man gør det, må være, at der ganske klart er interesse modsætning, interesseforskel mellem den, der giver det arbejde væk, den, der skal betale for det, på den ene side, og den, der skal have det, på den anden side. Hvis der er for nært interessefællesskab, og ganske særlig, hvis byggeriet er offentligt støttet, mener jeg, det er uacceptabelt. Dette er ikke nogen anklage mod, at man har tilstræbt det, det er efter min mening en udvikling, man er kommet ind i. Jeg gør derfor kun opmærksom på den, og jeg siger til ministeren, at jeg tror ikke, vi kan blive ved. Jeg tror, man skal se nærmere på disse ting, og jeg forstår også, at det vil ministeren gøre, og det vil jeg gerne sige tak for.

Jeg havde ikke ventet, at vi i og for sig skulle få så forfærdelig meget ud af denne debat, vi skulle jo have en opklaringsaktion, og det er vel også det, der har været. Men jeg vil gerne sige, at hvis jeg kan få det ud af det og få det med hjem fra debatten i dag, at der er noget her, vi skal snakke lidt nærmere om, og det er nok egnet til lidt mere langvarig snak end det, der kan komme i et kort indlæg her, så er jeg særdeles interesseret. Jeg tror, at vi her har fat i noget af det, som er en væsentlig forudsætning for alle vore bestræbelser på alle de andre områder. Skal man sige noget om boligforliget i 1966, så skal man sige, at det ikke kom til at omfatte de sociale boligselskaber, og at det blev undermineret af en prisstigning i nybyggeriet. Og det synes jeg er et varsel om, hvad det er, man skal give sig til at spekulere på, når man skal snakke om næste omgang.

Dahlggaard: Boligministeren var lidt inde på arbejdsmarkedsnævnenes rolle i forbindelse med dette byggecirkulære. Jeg tror, at

arbejdsmarkedsnævnene kan gøre en vældig god indsats som rådgivere på området. Det har faktisk altid været lige fra første færd et led i de faste instruktioner, som arbejdsmarkedsnævnene har, at de skal følge udviklingen inden for bygge- og anlægssektoren i tilknytning til arbejdsmarkedssituationen i de områder, de hver især dækker. Deri er for så vidt intet nyt, men det har fået en særlig betydning med det cirkulære, der er sendt ud, og der er altså blevet mere konkret brug for den rådgivningsvirksomhed, som arbejdsmarkedsnævnene vil have at udføre i forhold til kommunerne.

For så vidt boligministeren var inde på tanker om, at man måske skulle henlægge egentlige administrative beføjelser i forbindelse med byggecirkulæret til arbejdsmarkedsnævnene — jeg havde en fornemmelse af, at der var tale om en lidt uafsluttet tankegang om dette spørgsmål — så vil jeg advare; det tror jeg ikke disse arbejdsmarkedsnævn egner sig til.

I tilknytning til dette vil jeg gøre en bemærkning over for boligministerens udtalelser om forholdet til de to kommunale organisationer. Jeg har forstået besvarelsen derhen, at boligministeren har talt med formanden for den ene af de to kommunale organisationer, nemlig Kommunernes Landsforening, men ikke fundet anledning til at drøfte spørgsmålet om den administrative tilrettelæggelse med repræsentanter for amtsrådene.

Nu ved vi jo alle sammen, at det hører til de børnesygdomme i kommunalreformen, som endnu ikke er helt overstået, at når man taler kun med den ene af de to organisationer om placeringen af en administrativ opgave, så kan man være aldeles sikker på, hvilket svar man får, og det er en af grundene til, at man bør tale med dem begge. Jeg synes, at det skulle boligministeren have gjort, og den forklaring med byggetilfældelserne, som i denne forbindelse samtidig er en slags igangsættelsestilladelser, og at det i og for sig afgjorde sagen uden yderligere overvejelse, er jeg faktisk ikke enig i er nogen synderlig god forklaring.

Boligministerens svar på mit spørgsmål om, hvorvidt spareplanen for 1973-74 er sprængt, når det drejer sig om de 77 mill. kr., som var opgivet som besparelser på grund af den nedsatte refusion af bygge-